

הרבנית ימימה מזרחי

דבר ליהי אשתי

תורה נשית ♥ מבראשית

גיליון מס' 184

פרשת חוקת ✧ ז' בתמוז ה'תשע"ח (6/2018)

שמעו נא, המורים! והמורות, והסייעות... ❧

במוצאי שבת הגעתי לשבוע הספר לחתום על הספרים שלי. ומישהי הגיע ואמר: "תכתבי הקדשה לאשתי". ומישהו אמר: "תכתבי הקדשה לבת שלי". ואז הגיע מישהו ואמר: "אני רוצה הקדשה למורה של הבת שלי" וזה ריגש אותי כל כך, כי אנחנו בקושי נזכרים לקראת סוף השנה להגיד למורות הגדולות האלה, לפני שהן מסתלקות: "וואו, כמה הייתן מדהימות". הנטייה היא לבקר את המורה, לומר עליה "היא לא מספיקה" ואם היא בסדר אז שותקים, פשוט כי היא שם. ותמת שם מרים ותקבר שם והנה, היא נעלמת. ופתאום את מבינה מי היא היתה.

וישב העם בקדש ותמת שם מרים. מרים מתה בקדש ואנחנו נקדיש לה עכשיו את תשומת לב שלא הוקדשה לה במותה. אז באמת, מי היא היתה?

מרים היא סייעת. סייעת לילד אלרגי. לילד שיש מעל לראשו צל ענק, צל-יאק, או כל אלרגיה אחרת. יש לה אח והוא אלרגי ל... מים. על משה רבנו, עוד בטרם הרתה אותו אמו, פרעה יודע באיצטגנינות שלו שמושיען של ישראל ימות במים.⁴

אז הסייעת שלו, מרים, היא... שם. פשוט עומדת שם. הוא כמעט-כמעט מת ברחם אמו, במי שפיר. הוא נולד פג, טרם זמנו ועומדת שם מרים הקטנה, המיילדת, ותחיינו את הילדים:⁵ "ריבוננו של עולם, שיינצל מהמים!"

אחר כך הוא ביאור והיא עומדת שם ואומרת: "אוי, אמאל'ה, הוא אלרגי למים". **ותמצב אחתו מרחוק:**⁶ "אני אעמוד כאן ואוודא שלא יקרה לו כלום".

אחר כך, בקריעת ים סוף, היא רואה מהצד את אחיה מרים את המטה על הים: "ה', שרק לא יטבע. אני אשמור עליו מפני המים!" על שפת ים סוף היא עומדת ומתפללת, רק עליו. בתוך היבשה בים היא תצא בתופים ובמחולות, מאושרת שהכל מסתדר.

אנחנו בזמנים יקרים כל כך. צריך לדעת, שכשם שתמוז ואב הם חודשי חורבן, כך הם גם חודשי בנין, מפני שבשורש אפשר לתקן ולפייך, היכן שיש חורבן, מושרשת ההזדמנות לבניין.

והימים האלה, מראש חודש תמוז ועד לתשעה באב, הם ארבעים הימים שבהם הלכו המרגלים בארץ ישראל וחזרו והוציאו את דיבתה רעה, והקב"ה פשוט נותן לנו הזדמנות לתקן את חטא המרגלים. השבוע נחשף מרגל, אולי ה-מרגל שהיה אי פעם בתולדות המדינה הזו ומה היה נהדר - שמכל קצווי הקשת הפוליטית, מהכי ימין ועד הכי שמאל, כולם גינו. גינו את עצם הריגול. את הארץ הזו לא מוכרים, את הארץ הזו לא מוסרים. זה היה מדהים. הרגשתי שהקב"ה פשוט נתן לנו את החשק לתקן את החטא הנורא הזה ולפסול את הריגול. אנחנו אוהבים את הארץ הזו ולא נמכור אותה לאף אחד ולא נמסור אותה לאף אחד.

אנחנו בפרשה נהדרת. פרשת חוקת. **ותמת שם מרים ותקבר שם ולא יהיה מים לעדה.**¹ ורש"י המדהים: מִכָּאן, שכל הארבעים שנה במדבר, באר המים היתה בזכותה. לכן, כשהיא מתה בשנת הארבעים, לא היו מים לעדה.²

בכל פעם אני מזדעזעת מזה: **מִכָּאן?** מכאן שארבעים שנה היו מים בזכותה? רק אחרי שהיא כבר לא כאן? למה כשהיא היתה כאן איש לא הבין שהמים האלה הם בזכותה? איך יכול להיות שיש סביבנו אנשים שנותנים לנו כל כך הרבה, והם פשוט שקופים? ורק בהיעדרם פתאום אנחנו מבינים שהם היו מים?

חז"ל מלמדים שמה שהביא את הפלג, האוכל המדברי הפלאי. אהרן הביא ענני כבוד, מעין וילונות כאלה שמגינים ומייפים את הדרך ומרים - היא הביאה מים³ וזה, כידוע, המצרך החיוני ביותר במדבר, אז איך איש לא הקדיש לה מילה טובה, למרים המורה? היא היתה המורה של בנות ישראל במדבר ואיך לא הקדישו לה מילה טובה?

⁴ שמות רבה א', יח.⁵ שמות א', יח.⁶ שמות ב', ד.¹ במדבר כ', א-ב.² רש"י, שם: "מכאן שכל מ' שנה היה להם הבאר בזכות מרים".³ תלמוד בבלי, תענית ט, ע"א.

אחר כך: **וַיָּבֹאוּ מִרְתָּהָ**.⁷ הם מגיעים למרה, אין מים, שוב משה רבנו ליד המים - "אמאל'ה, אמאל'ה, שזה לא יקרה עכשיו!"

אחר כך הם מגיעים לחורב, יש שם צור (סלע) - **הֲכֵה צֹרַר וַיִּזְוְבוּ מֵיָם**,⁸ "הוא חייב להינצל גם הפעם!" והוא ניצל.

אבל עכשיו היא מתה ושוב הוא עומד מול הסלע חסר אונים והסייעת מרים? היא לא נמצאת והוא כבר לא יודע מה לעשות - להכות בסלע? לדבר אל הסלע?

והוא טועה. **יֵצְאוּ מֵיָם חַיִּים**. יוצאים ממנו החיים, כי היא לא שם, הסייעת.

אני רוצה להקדיש את הדיבור שלי היום, באהבה ענקית, לאימהות של ילדים אלרגיים, שאני רואה אותן בדמעות, כל השנה, בתפילות. אין לנו מושג איזו השתדלות זו, איזה פחדים אלה.

אני רוצה לומר תודה לכל הסייעות השקופות שניצבות ליד הילדים האלה. אני יודעת כמה קשה לפעמים להכניס אותם לכתה א', כי בבית הספר לא מוכנים. "זה בעיה, אנחנו לא יכולים להגיד לכל הילדים לא להביא במבה או חמאת בוטנים בסנדוויץ'". אלה אנשים גדולים, אנשים שקופים, אימהות שקופים, ואנחנו חבים להם כל כך הרבה הערכה והקדשה.

איך אומר ה' למשה ולאהרון בפרשתנו: **יַעַן לֹא הֶאֱמַנְתֶּם בִּי - לְהַקְדִּישֵׁנִי**. למה אתם לא מקדישים את ההקדשה הזו לפחות לאלה שהם מובנים מאליהם והם, אולי, המים החיים שלכם? אולי הם שומרים פה על החיים שלכם ופתאום, כשהם נעלמים...

גם אהרון הכהן נפטר בפרשה. פתאום בני ישראל רואים משהו מוזר: הרי! **הֲרֵ-הֶקֶר**. כל השנים במדבר אהרון הכהן החליק כל מהמורה בדרך ופתר את כל הבעיות ועכשיו, משהוא נפטר, לראשונה הם רואים שיש הרים גבוהים ואיך נעבור אותם לבד?⁹ ואני כל הזמן חושבת על אבי, מורי, שבאמת היה, כל ימי חייו, מיישר לי את כל ההדורים.

תקדישו הקדשה קטנה למורה, לסייעת, לכל מי שלקחו את ילדינו לשנה שלמה ומהסלע הזה, הוציאו מים. לא צריך לחכות לקדיש, שלא נדע. בואו נקדיש את שימת הלב וההודיה הבסיסית הזו לאנשים הטובים שבדרך, בחייהם.

הקדשה היא דבר קדוש. שנזכה.

בצוות העריכה: הדסה סאסי

קיבלת עלון זה במתנה מ"פרשה ואשה", מפעל שיעורי הרבנית ימימה מזרחי.

זהו חלק קצר מתוך הלימוד השבועי המלא של הרבנית ימימה, שנשלח בכל שבוע לקהילת המנויות, ועוסק במגוון נושאים מחיי נשים כיום.

כל הפרטים על הלימוד המלא נמצאים כאן:

http://www.parasha.org/rav_weekly_lesson

הוצמזה... באתר שלנו מחכים לך תכנים משובחים (במתנה!) - כאן: www.parasha.org

⁷ שמות ט"ו, כג.

⁸ תהילים ע"ח, כ.

⁹ מדרש תנחומא לפרשת בשלח, י"ג, ג.